

DAGBOEK

1.

Het is begonnen als een mondvul water

Een wegenet waarop de slaap bespeelt de schuchtere begeerten
van de slaap

En onder water werd de meimaand wakker

Vol kersen en begrijpende christenen

Er was geen doornig oog

Geen oorlog in een regenboog

Het is begonnen als een vriesnacht over water

Met sterren die in oksels vastgevroren sliepen

2.

Vannacht

Er liepen kevers in een kleed van sterren

Spelbrekers van mijn droom van vallende mensen

Stervende ogen in een bed van kant

Kanker vechtend op bruggen waar kinderen spelend klimmen

Glimlachend om de fabels van het zwaard

Koningen gaan gekleed in zeer verlaten huizen

In parken zwart als de stad gekluisterd aan het verdriet

De stem van de mist in mijn stem is de stem van een minnaar

Die het lichaam verlaat om de stad te zien

3.

De valkuil van het verlies een vriesvak is geworden

Nu met woorden niet terugkeert de valk in het huis van de jager

Belager de stad als een wild als de stem van het treurspel

Geen vogel keert terug bij sneeuwval herinnert zich het brood

4.

Omdat het lichaam trage wichelroede

Op zoek was naar het evenwicht van slaap

Heb ik de nacht gedoopt mijn larvenkoning

Mijn schaduwrijder heuvelring en honderd monden mist

En muizenissen van hardhorende getallen

Heb ik de stad gedood mijn vader heb ik de nacht gedoopt

Verrader verzamelaar van regen zegelring van het kwaad

5.

Het is de stad eenzaam dwalend

In mijn achterhoofd op zoek naar een haarspeld

Het is de stad gehoorzaam aan de kelen van de jeugd

Het is de stad die lange messen draagt

Op stokken ronddraagt vele koppen de stad

Die innam mijn achterhoofd

Maar in de ochtend kwam de sneeuw over de bergen

En zag dit alles

6.

Stop de kieren niet dicht van het landschap

Teken het weeshuis een ster op de rug

Terug keert de tijd altijd met een mijter op

Melk in de ogen of een kind dat proeft aan mijn oor

Gehoorzaam de tijd waart zand over de pleinen

En rendier verschrikt de foto's van de stad

Die worden megedragen op de zacht glooiende schouders van sloten

Terwijl de avond valt als een mes in je schoot

7.

(herfst 1964)

Trager nu het horloge beweegt in het landschap

Dat in de trein men zegt er komt geen oorlog hoor

Maar denkend men hoort vallen de vogels

Op het bed van de aarde in het oor van de zon

8.

Waren wij als de herfst het hoofd van vele duinen

Droegen wij onze leeftijd aan luchtig alsof de schaduw sliep

Achter de bergen begerig het hoofd verdiept zich in zijn leugens

In geruisloze getallen als dwergen kruimeldiefstallen

En tafels worden gehavend en havens worden gelaafd

Ik keer niet terug tot het schoolschrift ik schuifel als het licht

Dat door de deuren kiert die scheef de avond begroeten

In kroegen die doorlopend zwavel strooien in de riolen

De avond wordt eenzaam lichter erfgenaam

Echtgenoot van het raam dat mijn hoofd vergroot het verkeer valt
binnen

En verlaat de stad als een strand van donkere mensen

Di is mijn huis de huid van een huzaar

Hofleverancier geharnast klooster met zachte hand

En tekens van de zonde overal